

1987. szeptember 4. - **Szeged megszállása 1987. július 31-én kezdődött, de a legtüreletlenebb rockerek már előző este végigszambáztak a Kárász utcán.**

Gondolom, a Tisza-parti város egykori ifjúsági vezetőire nem csak áldás száll, amiért kitalálták a szegedi ifjúsági napokat. Több mint két évtizede zárandokolnak a vállalkozó kedvű fiatalok Dél-Magyarországra. Az idei műsorfüzetet nézegetve, mintegy hatvan programot számláltam össze, s akkor még nem szóltam a Művészeti és pszichológiai napok előadásairól, rendezvényeiről vagy a Természetesen Egészségesen mozgalom versenyeiről, bemutatóiról. Nem volt ez egy kicsit sok? De. Legalábbis nekem. Lúdtalpasra gyalogoltam a lábam a Dugonics, a Klauzál, a Széchenyi tér, a Móra-park és a népligeti színpad között. A Dóm térre el sem jutottam.

Nehéz dolog az ezerfejű cézár, a közönség igényeit maradéktalanul kielégíteni. Azon a hétvégén szinte majd' mindenki megtalálta az ízlése, kedve szerint valót, de igazi különlegességet nem lelt. Bár volt itt szinte minden(ki): popzenekarok (Gixer, Z'Zi Labor, Bumm), kemény rock bandák (Bill és a Box, Missió, Sybille, Dragon), beategyüttes (Staféta), polbeat-énekes (Csizmadia Sándor), dzsessz-zenekar (Molnár Dixieland), country csoport (Kapa) és jó néhány népzenei együttes is. Mindezt tetézte a hangfalakból szinte szünet nélkül bömbölő zene, AC/DC, Modern Talking vagy amit akartok. Vásári hangulat és zenei zsibvásár. Pesszimiztán fogalmazva: a rock kiárusítása. Diszkósok erőlködtek a színpadon, azt híván, hogy ők egyedül, már látványt jelentenek, holott csak szánnalmas mikrofon-magabiztosságuk ért le a nézelődőkhöz. A non-stop étterem, a non-stop bevásárlócentrum, a non-stop szórakoztatás, a non-stop zaj korszakát éljük. De megálljunk! Ismerkedni, beszélgetni, uram bocsá' pihenni is szeretnénk egy csöppet! Hogy majd a zenei vegyes saláta után valami csemegét is élvezhessünk. Ez idén Szegeden sajnos, elmaradt. Kihúzták az árlapról, már tavaly elfogyott. Kivéve persze Bilit, aki még most is király.

Mindenfelé a specializálódás, a különlegességek keresése, a sajátosan jellemző programok kialakítása folyik. Talán a SZIN-es (rock) programokat is sajátossá lehetne tenni.

Pénteken a hídfőnél gyülekeztek a punkok. Nekik nem sok babér termett, pedig a csípős hallé városa egyik támaszpontjuk. Lehetett volna egy punk-és újhullámos találkozót rendezni.

Állítólag szó is volt két banda föllépéséről, de végül nem jutottak színpadra.

Vagy rendezhettek volna heavy metal találkozót. Vállalkozhattak volna a hajdúszoboszlói Amatőr Fesztivál profiltisztítására: ott a pop, a dzsessz és a dzsessz-rock, itt a hard-rock és a fémzene.

Vagy teljesen poposíthatták volna az ifjúsági napokat. Akkor nem kellett volna Valla Attiláéknak (Bumm) türelemre inteni a keménykedő Sybille-re és Missióra áhítozókat. A műfajkeverés – kiváltképp egy színpadon – nem szerencsés. S miért kellett a „kezdő” együtteseket – a jelzőt, gondolom, nem vállalják a Sybille és a Missio zenészei –, s a rájuk kíváncsi nézőket a déli napszúrással, hőségutával büntetni, ahelyett, hogy strandon csücsülve hűsölhettek volna. A zenekarok pedig – a Bumm mondjuk a Z'Zi előtt, a kemények meg a Box előtt – esténként nyomulhattak volna. Hacsak jobb programjuk nem akadt arra az estére.

Tudom, tudom, a szezon nagyon is betáblázott, a zenekarok többsége a Balatont kerületi vagy Agárdon popstrandol, meg a Parkszínpadon lép fel. Azért talán érdemes volna már most elkezdni a zenekarok szervezését a jövő évi SZIN-re, hogy két évtized után végre pop-rock hagyománya is legyen a boszorkányok városának. Kép és szöveg: **Zétényi Zoltán**

Kommersz pop-rock helySZINEk (Magyar Ifjúság)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 13. szombat -
